

[Veistrup.]

Dette Spørgsmaal har i Virkeligheden staaet paa Dagsordenen gennem flere Aar, og det kan derfor kun være tilfredsstillende, at det, som baade har en personlig og en principiel Karakter, nu finder sin Løsning, en Løsning, der efter vor Opfattelse er forstandig og god. Jeg tænker hermed først og fremmest paa de to første Paragraffer i Lovforslaget. § 1 siger, at der skal ansættes en fast Raadgiver i Folkeret i Udenrigsministeriet. Jeg har aldrig kunnet forstaa, at der kunde fremføres saglig begrundet Modstand herimod, thi saa længe Parlamentarismen er gennemført og vi har politiske Ministre, vil en saadan Raadgiver i Folkeret være ganske overordentlig nyttig. Jeg har, som sagt, aldrig kunnet forstaa Modstanden mod fast Ansættelse i Udenrigsministeriet af en Raadgiver i Folkeret — jeg havde nær sagt, hvor skulde man ellers anbringe en Raadgiver i Folkeret? Jeg finder det derfor i høj Grad heldigt, at dette Spørgsmaal nu er bragt i Orden gennem det foreliggende Lovforslag, saa at vi ikke behøver at beskæftige os med det i Fremtiden. — Jeg vil dernæst udtale min Tilfredshed med, at vi nu faar etableret en Tjenestemandspost i Genève. Den nære Forbindelse, der herigennem skabes mellem Folkenes Forbund og det danske Udenrigsministerium, vil være i høj Grad gavnlige. Trods den Kritik, som mange finder det formaalstjenligt at fremsætte overfor Folkenes Forbund, er der alligevel ingen, som kan være blind for, at Folkenes Forbund vokser i Betydning Aar for Aar, og vi har, som den lille Nation vi er, en uhyre Interesse i, at denne Institution styrkes saa meget som muligt, og at vor Forbindelse med den bliver den bedst mulige. Den højtærede Udenrigsminister har fuldstændig Ret i, at der knytter sig store Interesser til dette, og at vi derfor ogsaa maa have Interesse i at knytte en Tjenestemand fast til Genève, som kan staa i nær Forbindelse med Folkenes Forbund.

§ 3 i Forslaget drejer sig kun om den Normering, som er en naturlig Følge af de to første Paragraffer. Hvad § 4 angaar, omhandler den et Spørgsmaal, som der har staaet megen Strid om i de sidste Par Aar, og det har jo ogsaa i høj Grad beskæftiget ærede Medlemmer, der har haft Ordet om denne Sag i Dag. Den borteblevne § 141 skal jeg imidlertid ikke komme ind paa, saa meget mindre som den nu er erstattet af § 4 i det foreliggende Forslag. Jeg vil gerne slutte mig

til de Udtalelser, der fremkom fra den ærede Ordfører for Socialdemokraterne (Bramsnæs). Det ærede Medlem sagde, at Udenrigsministerens Skøn jo ikke kunde være afgørende med Hensyn til, om disse Embedsmænd i Udenrigsministeriet maatte have lønnede Bestillinger, det maatte være Finansudvalgenes Skøn, der var afgørende, og jeg vil tro, at den højtærede Minister er ganske enig i denne Betragtning. Det maa vel være i dette Forhold som i alle andre, at den højtærede Minister stiller sine Forslag, og de kommer til Behandling i Finansudvalgene, og dersom disse gaar imod den højtærede Minister, maa man betragte Forslagene som bortfaldet. Jeg skal, som sagt, ikke komme videre ind paa dette Spørgsmaal; vi for vort Vedkommende ønsker Lovforslaget fremmet og er villige til at fremme det hurtigst muligt, og det anbefaler jeg altsaa, at man gør.

Ellinger: Min Kollega det ærede 3die Medlem for 1ste Kreds (Schovelin) er jo med Hensyn til det Spørgsmaal, der omhandles i § 4 i Lovforslaget, ganske konsekvent. Det ærede Medlem har i sin Tid været Medlem af den Kommission, hvis Betænkning blev afgivet i 1921, han har underskrevet denne og staaer den Dag i Dag fast paa, hvad han den Gang skrev under paa, og dette er jo i og for sig overmaade godt; det kan der ikke siges noget som helst imod. Nu var denne Kommissionsbetænkning meget omfattende, og den gik paa mange Punkter saa vidt, at man i Dag, ja, vel tidligere, har taget Afstand fra adskilligt i den. Det skal jeg nu ikke komme ind paa, men jeg tror nok, det ærede Medlem gik lidt for vidt, naar han mente, at der om dette Spørgsmaal om Embedsmændene i Udenrigsministeriet havde dannet sig en offentlig Mening; det tror jeg nok er at gaa lidt for vidt. Jeg er enig med andre Medlemmer i, at man bar sig urigtigt ad, da den sidste Lønningslov i 1927 blev forelagt; de Forandringer, der skete, var den Gang trykt med Kursiv, men med dette kursive Tryk kunde man jo ikke aabenbare, hvad der var faldet ud, og det havde da været en uafviselig Pligt, forekommer det mig, for Finansministeriet at gøre Rigsdagen opmærksom paa, hvor der var faldet noget ud. Det er nu imidlertid en Sag for sig. Her staaer vi overfor denne Bestemmelse, som Ministeren nu vil have indført i Loven, og som han jo naturligvis ogsaa faar Tilslutning til, og naar jeg da har begæret Ordet, er det særlig, fordi der i Be-